

Kristaus Karaliaus LAIVAS

Tėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois

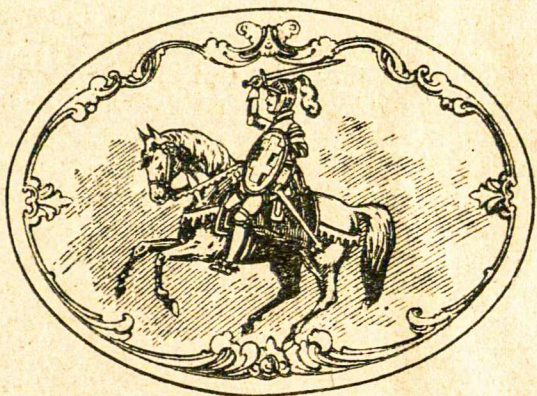
Telephone: Canal 7790

Numeris 7.	Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00	Vas.-Feb. 17,
Metai XIV	Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00	1 9 3 4.
	Svetur metams \$3.00.	Atskiras numeris 5c

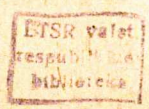
NEPRIKLAUSOMYBĖS ŠVENTĖ!

Vasario 16, 1934 švenčiame Šešiolika Metų nuo atstatymo Lietuvos Valstybės. Tai reikšminga diena. Lietuvos tautos tautinis įsisąmonėjimas ir Lietuvos nepriklausomos valstybės įkurimas — tai daugelio metų Lietuvos mylėtojų sukauso darbo ir karštų maldų vaisius. Kuomet mūsų karštų pastangų tikslas rodės taip toli, net neatsiekanu, Dievo Apveizda mūs pasigailėjo: mūsų galingi prispaudėjai susmuko, gi mes silpnai: be kariuomenės, be valstybinio aparato, be organizuotės, karo sunaikintas kraštas — pakilame, ir pakilime savistovi, nepriklausomi. Šešiolikos metų Lietuvos respublikos gyvavimo, tai yra eilė jos įstabaus atsilaikymo prieš grobingus kaimynus. Sunkiai įtikėtini dalykai įvyko: Lietuva išsivare lauk daug skaitlingesnes ir gerai apšarvotas rusų ir vokiečių kariuomenes, kruvina kova nuo francūzų atsiėmė Klaipėdos

kraštą, sustabdė lenkų puolimą. Ir Lietuvos ateitis glūdi mūsų tautos ištikimybėje Karalių — Karaliui. Kaip senovės istorija rodo, Izraeliaus tautai toliai gerai klodavosi, koliai jį buvo ištikima Dievui, taip ir mums turi būti aišku: kaip kiekvieno žmogaus, taip ir tautos likimas priklauso nuo artėjimo, ar tolėjimo prie Dievo; kaip kad pranašas šv. Rašte sako: "Bergždžiai statysi namą, jei Dievas jo nestatytų" ir "Bergždžiai kariiviai saugos pylių — miestą, jei Dievas ne-saugotų."

Kuomet tauta laikosi Dievo įsakymų, yra teisinga ir dora, tuomet yra kaimynų pagerbta, gi Jam ištikimos tautos teisingiems reikalams Aukščiausiasis laimina. Koliai, tat, mes lietuviai išpažysime Dievą ir sulig Jo išganingų įsakymų savo ir tautos gyvenimą tvarkysime, koliai už gyvenimo tikslą insime ne gašlaus kūno,

nei pasiputūšio - išdykusio pasaulio norą, bet Dievo prakilnią valią, toliai būsime pagarbos verti ir savo sąmonės ir Dievo ir žmonių, ir toliai tautos šviesi ateitis — užtikrinta.

Tat, Lietuvos Nepriklausomybės šešiolikos metų sukaktuvių dienoje, kiekvienas lietuvis pasiryžkime savo gyvenimą Viešpaties Dievo įstatymais tvarkyti ir iškilmingomis pamaldomis bažnyčiose karštai Aukščiausiojo maldaukime tiems pasiryžimams Jo galingos palaimos.

Nepriklausomybės dienoje kiekvienas samoningas lietuvis teneuina bažnyčion ir altoriuje esančiam Viešpačiui nuoširdžiai tedėkoja už Jo Tėvišką mums suteiktą globą ir temeldžia mūsų tautai ir tėvynei palaimos ateičiai.

Kazys Adna

Kristaus Ašaros

Yra nuliūdimo ašaros. Yra irgi džiaugsmo ašaros. Ir kas nėra matęs tuos mažus vandens krislelius riedant iš akių, ant žmogaus baltų skruostų? Nepaisant, kokia tavo matyta ašarų rūšis, jautei šiurpulį bėgant per tavo kūną. Tapai sugraudintu.

Ar Kristus verkė? Evangelijoje randam keleta atvejų, kame jis sunkiai verkė. Ne dėlto, kad jis būtų silpno sustatymo žmogus, negalįs sulaikyti susijaudinimo pasireiškimus, bet, kadangi reikėjo tokiuose atvėjuose verkti. Kitaip galėtu mēm sakyti, kurgi jo žmogiškumas?

Jo nebuvo džiaugsmo ašaros. Pirmą kartą, kada Kristus verkė, tai savo gimimo valandoje. Ir koks kūdikis neverkia su savo atėjimu pasaulin? Mažutis vaikelis nesupranta reikšmės gyventi, kentėti,

bet jo pirmas pasveikinimo veiksmas — tai verksmas.

Mokytojas žiūri į Jeruzolimą. Mato savo žydriomis akimis tą sklidinai pilną visokių neđorybių miestą. Nuodemės kauburiai, ant kauburių. Pamastė, kas laukia tų žmonių, kurie pildo nuodemę ir Jo žydrios akys tapo aptemdintos graudingiausiomis ašaromis... Jis verkė, kad tiek sielų bėga nuo išganymo kelio. Bėga tolin, labai toli nuo Jo mylinčios širdies...

* * *

Kitą kartą skaitome, kaip jis prisartino prie Lozorius grabo. Visi verkia. Jie skundžiasi, kad jeigu jis būtų buvęs, Lozorius nebūtų miręs. Jis labai nuliūdo. Ir pažiūrėjus į lavoną jis pravirkė. Teka ašaros ant jo dieviško veido. Koks žmogus išvydęs mylimą, mirties sustingusį asmenį, neverkia?

Tražus Alyvų daržas. Medžių pauksnėje matosi kniūpsčias žmogus. Tai Kristus meldžiasi. Jo veidas smarkiai pervertas ir kūno ir sielos skausmais... Dėja, čia irgi iš jo křištolinių akių lengvai teka vandens lašeliai. Suvilgytas jojo blakstienos ašarų dregnumu... Kam jis verkia? Rasit, žino kokius skausmus reikės iškentėti. Gal, skausmais apkrauta siela negali pakęsti nepraverkusi?

Kristaus buvo užuojautos, nuliūdimo ir skausmo ašaros. Neteko jam lieti džiaugsmo ženklelių. Jis verkė, kaipo žmogus.

PRAŠO PASIMELSTI

Prašo Tėvų Marijonų ir Rėmėjų maldu: *Iš Ulica, N. Y.* savo sūnaus inteneija, kuris dabar siekia vienuolinio gyvenimo ne lietuvių kongregacijoje.

Iš Paulsboro, N. J.: Už Rėmėjos mirusius gimines.

PIRMASIS GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Lekcija

2 Korint. 6. 1-10.

BROLIAI: Mes jus raginame neimti Dievo malonės veltui. Nes jis sako: Aš išklausiu tave malonės metu ir išganymo dieną tau padėjau. Štai dabar malonės metas, štai dabar išganymo diena! Neduokime nė vienam jokio papiktinimo, kad mūsų tarnystė nebūtų peikiama, bet visame parodykime save, kaip Dievo tarnus, didele kantrybe sielvartuose, varguose, suspaudimuose, smūgiuose, kalėjimuose, maištuose, darbuose, budyne, pasniukuose, nekaltybe, išmintimi, romumi, meilumu, šventąja Dvasia ir neveidmaininga meile, tiesos žodžiu, Dievo jėga, teisybės ginklais dešinėje ir kairėje, garbėje ir negarbėje, kuomet piktai ar gerai apie mus kalba, laikomi suvedžiotojais, tačiau tiesakalbiai, nepažįstamais, tačiau žinomi; laikomi mirštančiais, nors mes dar esame gyvi; kaip nuplakti, tačiau neužmušti; kaip nuliūdusieji, tačiau visuomet linksmi; kaip beturčiai, bet kurie daugelį daro turtingais; kaip nieko neturintieji, tačiau visa turintieji.

Evangelija

Mato 4. 1-11.

Anuo metu Jėzus buvo nuvestas į tyrus, kad būtų velnio gundytas. Išpasninkojęs keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių, po to buvo alkanas. Tuomet gundytojas prisiartinęs jam tarė: Jei tu Dievo Sūnus, sakyk, kad iš šitų akmenų pasidarytų duonos. Jis atsakydamas, tarė; Parašyta: Žmogus yra gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos. Tuomet velnias paėmė jį į šventąjį miestą, pastatė jį ant bažnyčios viršaus ir jam tarė: Jei

tu Dievo Sūnus, pulk žemyn; nes parašyta: Jis davė savo angelams paliepiamų apie tave, ir jie neš tave ant rankų, kad kartais neužsigautumei sau kojos į akmenį. Jėzus jam tarė: Taip pat parašyta: Negundysi Viešpaties, savo Dievo. Velnias vėl paėmė jį į labai aukštą kalną, parodė jam visas pasaulio karalystes ir jų garbingumą ir jam tarė: Aš visa tai tau duosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane. Tuomet Jėzus jam tarė: Eik šalin, šetone! nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi. Po to velnias paliko jį; štai, prisiartinę angelai ir tarnavo jam.

MARIJONŲ SIDABRINIS JUBILIEJUS

Šiomet sueina 25 metai, arba Sidabrinis Jubiliejus, nuo to laiko kai arkiv. J. Matulevičius, popiežius laiminant, atgaivino Tėvų Marijonų Kongregaciją. To fakto pažymėjimui Tėvų Marijonų Rėmėjų Draugija ruošia Jubiliejinę Vakarieneę gegužės 13, 1934 ir sušelpimui neturtingų marijonų klierikų leklžia dovanomis dešimts daiktų, jų tarpe yra dvi deimantinės spilkos, \$5.00 pinigais, šilkinis užtiesalas, auksinis žiedas ir 5 smulkesni daiktai.

Visi tie gražūs ir brangūs daiktai yra gerų žmonių sudovanoti. Šiais depresijos laikais vienuolijoms yra begalo sunku, todėl visi Rėmėjai yra gražiai prašomi prisidėti, kad Marijonų Rėmėjų Draugijos sumanymas pasisektų.

Kurie malonės pagelbėti ruošime jubiliejinės vakarienės ir pardavinėjime išlaimėjimo tikietų, malonėkite kreiptis į Marijonų Rėmėjų Centrą, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

KATALIKIŠKOS SPAUDOS MĖNUO

Jungtinių Amerikos Valstybių katalikų vyskupai ypatingam katalikų spaudos platinimui paskyrė Vasario mėnesį. Kas juos ragino taip padaryti? Man išrodo ne kas kita, kaip šio mėnesio „žan-ginė šventė“ — Grabnyčios, arba Švenčiausios Panos Marijos apsivalymas. Per tą šventę Katalikų Bažnyčia šventina žvakės. Ji daro iškilmingą procesiją su užžiebtomis žvakėmis rankose. Ką ta žvakė mums primena ir reiškia? Ji primena mums „pasaulio šviesa“ Jėzų Kristų. Juk tą „apsivalymo“ dieną Pana Marija įnešė kūdikį Jėzų į Jeruzalės bažnyčią. Ten Jį, Šventosios Dvasios įkvėptas ir apšviestas, paėmė ant savo rankų senelis Simeonas ir paskelbė viešai pranašo žodžiais, kad tas kūdikis yra *šviesa, apsiareiškianti pagonims ir garbė Izraeliaus tautos*.

JĖZUS — ŠVIESA

Jėzus yra šviesa, atsiųstoji šviesti šiam visam aptemusiam pasauliui ir kiekvienam žvirguli skyriumi.

Šv. Jonas apaštalas savo evangelijoje rašo apie Jėzų: Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa. Šviesa šviečia tamsybėje, bet tamsybė jos neapėmė.

Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas. Jis atėjo liūdijimui apie tą šviesą liūdyti, kad visi per jį tikėtų. Jis nebuvo šviesa, bet turėjo liūdyti apie šviesą. Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį. (Jon. I, 4-9).

KATALIKŲ SPAUDA — ŠVIESOS NESĖJA

Dabar „tuomi žmogumi, vardu Jonas“ yra katalikų spauda. Ji atėjo ir ji yra šiame pasaulyje „liūdijimui apie tą šviesą (Jėzų) liūdyti.“

Štai kaip susitinka šis mėnuo su katalikų spauda.

Ji nėra pati šviesa, bet ji yra nešio-toja „tikrosios šviesos.“ Ji kaip tas senelis Simeonas, paėmus ant savo *silpnų rankų*, bet Dievo įkvėpiama ir Bažnyčios laiminama, kelia aukštyn Jėzų ir garsiai šaukia: „Čia šviesa, apsiareiškianti pagonims, čia garbė tikinčiųjų, Jam ištikimųjų.“ Tas pats šv. Jonas apaštalas rašo: „Kas gi jį priėmė, tiems jis davė galios būti Dievo vaikais; būtent tiems, kurie tiki į jo vardą, kurie yra gimę ne iš kraujo, ne iš kūno valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo.“ (Jon. I, 12, 13).

Ar reikia didesnės garbės, ar galima laukti didesnio išaukštinimo, kaip kad „tikėjimu į jo vardą (į Jėzų) įgauti galios būti Dievo vaikais?“

Įtikėjimą į tą šviesą uoliai veda katalikų spauda. Jei ji ir nieko daugiau gera per šį vieną neatliktų, tai jau jos naudingumui ir garbingumui užtektų.

Viskas pasibaigs — ir žemės turtai, ir džiangsmai, ir smagumai ir garbė ir didybės, bet kas išlaikys sveiką savo tikėjimą į jo vardą, tie bus Dievo vaikai ir anžinai jais pasiliks.

Sveika, *katalikiškoji spauda*, taip garbingą žygį atliekanti! Ne veltui laimina Tave Bažnyčia, ne veltui skiria Tau šventąjį globėją, ne veltui net visą mėnesį ypatingu būdu Tau pavedę Bažnyčios kunigaikščiai.

SPAUDOS APAŠTALAVIMAS

Šį mėnesį visi katalikai privalo karštai melstis, ytin į šventąjį pranciškų Salazietį, katalikų rašytojų ir katalikų spaudos Bažnyčios skirtąjį globėją. Šis darbas taip yra visiems prieinamas ir taip labai naudingas. Tik dėja. Nelaimė. Daug katalikų, ytin, mūs lietuvių katalikų savo spaudos svarbės ir vertės nesupranta. Jiems išrodo, kad ji reikalinga tik tiems, kurie rašo ir kurie spausdina, o skaityti

tai teskaito vėjai, žiurkės ir pelės, lašiniai ir dėšros. Jie neskaito, nes nenori suprasti ir atminti, kad katalikų spauda, tai yra, katalikų dienraščiai, savaitraščiai ir kitoki laikraščiai ir knygos yra nuolatiniai Kristaus apaštalai, Jo pasiuntiniai, kurie neša Jo vardą į ponų rūmus ir į darbininko namelius. Neša Jo vardą, kad jį tikėtų ir vis tikėdami būtų Dievo vaikais; kad Dievo vaikais, tai ir jo karalystės paveldėtojai.

Daugeliui katalikų išganymas ir dangaus karalystė išrodo kaip kokia graži vaikams pasaka. Jie į tai neva tiki, bet taip kaip ir netiki, nes tai rodo, kaip menkai jiems rūpi katalikų spauda, kuri jiems kasdien arba nuolatos neša Kristų ir Jo karalystę į jų pačių namus. Gerai jei dar jie teikiasi nunešti savo kūną į bažnyčią, bet tik kūną, nes jų dvasia ten dažniausiai nesiranda: ji kažin kur klajoja.

Kas tat bažnyčioje sakoma mažai girdi ir supranta, o skaityti katalikiškas knygas ir laikraščius dar mažiau skaito, štai ir lieka tuscios galvos ir užšalusios širdys.

Daug, net pamaldžių ir dievobaimingų katalikų, nemoka įvertinti katalikiškų laikraščių ir knygų, net nežino, kokių jų yra; kartais net bedievišką laikraštį palaiko už katalikišką.

Toki katalikai uoliai skundžiasi, bėdavoja, kad žmonėse nyksta tikėjimas, plinta bedievybė. Jie pasakoja, kad bedieviai uoliai platina savo spaudą, landydami į visus namus. Gi patys nepajudina piršto, kad patys skaitytų katalikiškus laikraščius ir knygas ir, kiek tik įgalėdami, platintų juos kitų žmonių tarpe.

Bedieviškos spaudos platintojai nenusimena, jei jų į vienus, kitus namus nepriima, jei juos iš nekurių namų išsiunčia laukan, nieko nepelnusius; jie eina tolyn, jie lenda į akis, jie siūlo, jie perša ir jie laimi.

Ar ne uolesni už juos turėtų būti katalikų spaudos platintojai?

Jų širdis turi kaitinti Dievo ir artimo meilė. Jų karsčiausias troškimas turėtų būti nešti į visus žmones, į visus jų namus pažinimą Dievo Evangelijos šviesą, Jėzų Kristų ir Jo pelnytą žmonėms išganymą.

Kur gi tas katalikų uolumas? Ar nedaro jiems didžiausios gėdos bedievių uolumas? Ar šis pastarasis nepasmerks katalikų apsileidimą, tinginį, jų aklumą ir nežangumą?

Rasime daug lietuvių kolonijų, kuriose nesiranda kelių žmonių, kurie nuolat ir uoliai skleistų katalikų spaudą. Kiek išmėtoma pinigų parapijose, draugijose ir pavienių žmonių visokiausiems "niekams," o nesurandama kelių centų platinti katalikiškajai spaudai?

IMTŲ — SKAITYTŲ

Daug katalikų dabar ima ir skaito socialistų ir bolševikų laikraščius. Kodėl? Greičiausia todėl, kad ten randa, kad štai "mes darbininkai, turime paimti visus fabrikus, visas mašinas į savo rankas, tai mums eis visas pelnas, kurį dabar pasigrobia kapitalistai. Mes darbininkai, turime atimti tuos milijonus iš turtuolių, nes jiems juos sukrovė mūs praktas ir mūsų pūslėtos rankos. Mes darbininkai, turime nušluoti tuos visus dieles, kurie čiulpia mūs prakaitą ir patį kraują ir t. t."

Tokie ir panašūs žodžiai nuneša žmonių darbininką, net ir tikintį į saldžių svajonų pasaulį. Jis, rodos, jau jaučia, kaip jis darosi fabrikų ir mašinų savininku, kaip milijonai gražiai slyksta į jo kišenes, kaip bėga iš jo namų vargas ir ateina šviesi, žėrinti brangumynais gerovė. Ko bereikia?

Jei katalikų laikraščiai taip rašytų, tai juos imtų ir skaitytų. Bet ką begelbės taip apgaudinėti? Po saldžių svajonių skaudesnė yra tikrenybė. Saldžiosios bol-

ševikų svajonės prigavo rusus darbininkus. Jie padėjo jiems pagrobti fabrikus, mašinas, milijonus, bet kartu ir pačius save. Dabar ten darbininkas yra bolševikų vergas. Tepabandė jis reikalauti sau geresnio, sveikesnio valgio, šiltesnio buto, atitinkamesnio savo sveikatai ir jėgoms darbo, ar darbo vietos, jis gaus už tai tik skaudžią bausmę, jei ne pačią mirtį. Jis yra tik gyvulėlis bolševikiškos valdžios rankose ir blogiau su juimi apsieina, negu doras žmogus su savo dirbamuoju gyvuliu.

Bet, galutinai, tegu jau darbininkai ir bus susilaukę tos svajojamos gerovės, tai dar vis pasilieka ir niekas to neatinais, ką Jėzus pasakė: "Ką pagelbės žmogui, kad ir jis visą pasaulį išgytų, jei savo sielai skriaudą padarys?"

Katalikų spauda nedaug duoda "saldžiųjų svajonių," bet daug duoda tokių dalykų, kurie gelbsti žmogui, kad jis "nepadarytų skriaudos savo sielai." Dėl šio jau dalyko *imk ir skaityk* katalikų spaudą.

KAD IMTŲ IR SKAITYTŲ

Kad visi katalikai ir ypač katalikai darbininkai *imtų ir skaitytų* atydziai savo katalikiškąją spaudą ir ypač popiežių raštus, išleistus darbininkų reikalais, tuomet rastų ir suprastų, kokiais keliais ir koku būdu darbininkams reikia nugalėti kapitalistus ir pelnyti sau gerovę.

Jungtinių Amerikos Valstybių dabartinis prezidentas Fr. Rooseveltas labai artimai katalikų priimtais dėsniais žengia gerinti darbininkų būklę. Jis neatima, jis neišplėšia visko iš kapitalistų, tik juos stumia tenkintis mažesniu pelnu ir duoti darbininkams turėti tinkamą pragyvenimą.

Tegu tat kiekvienas katalikas šį mėnesį (gerai ir nuolatos) skaito sau pareigą užsiprenumeruoti sau katalikiškąjį laikraštį; o kas tos pareigos nepajus, teprimena jam ją kiti susipratę katalikai.

Turi kiekviename katalikiškame name, kiekvienoje katalikų šeimynoje būva užsiprenumeruotas ir skaitomas nors vienas katalikiškas laikraštis.

Jei yra parapijoje ar kolonijoje katalikiškų šeimynų ar pavienių asmenų, kurie dėl suvalgimo, ar nelaimių neišgali užsiprenumeruoti laikraščio, tiems susitaę ir susidėję labdaringųjų širdžių žmonės turėtų užprenumeruoti. Juk yra gailėstingas darbas ne tik "Alkaną pavalginti ir Nuogą pridengti," bet ir "Nemokantį pamokyti." Jei gražus yra darbas duoti maisto kūnui, tai dar gražesnis duoti sveiko ir išganingo maisto dvasiai. Tokiu maitu yra gera dvasinė knyga ir katalikiškas laikraštis. V. K.

Tėviškėj

Ten tėviškė mano sena, samanota,
kur vasara juokias po žydras lankas,
kur rytą sesutės dainom susitinka,
o vakarą liūdno užlaužia rankas.

Ten saulė paskęsta už mėlyno šilo,
saulėlydžiai dega pernakt danguje,
ten sesės su broliais per vakarus rymo
ir supina širdis liūdnoj dainoje.

Ten motina laukia sūnaus, nesulaukia —
artojas iš lauko sugrįžta nakčia...
Vai lėkčiau, vai skrisčiau pas mylimą sesę
pažvelgt į liūdnas jos akis nors vogčia.

Priskinčiau svaiginančią puokštę jazminų,
armonika verktų už kluono liūdnei —
ir svaigti ir degti jaunystėj, kaip meilėj,
laimingas galėtum per naktį tenai...

Sesute, sesute, kam sužeidei širdį,
tą vakarą širdį kam sužeidei, kam?
Saulėlydžiams gęstant prie tylinčio šilo
nereiktų po beržu verkt smuiku jaunam...

Nereiktų ilgėtis pavasario kito —
gal grįš, gal sugrįš vėl laimužė ana —
dabar gi, pavasariui juodbėriu lekiant,
nors šypsoji lūpos, širdy aimana.

Bronius Kondratas

SESUO MARIJA ELENA BARISIUTĖ

1895-1919

Šv. Kazimiero Seserų Kongregacija darbuojasi lietuvių tarpe Amerikoje jau 26 metai. Kaip kiekvienas žmogus taip ir sesuo užbaigus savo darbuotę čia žemėje miršta ir eina pas savo Sutverėją gauti užsidirbtos užmokes ties.

Vasario 15 d. 1934 m. sueina 15 metų kaip mirė Sesuo Marija Elena — Ona Barisiutė tesulaukus 23 metų, 3 mėnesių ir 7 dienų. Ji gimė lapkričio 8; duktė Mykolo Bariso ir Onos Palekōviniutės. Būdamą penkių metų atvyko Amerikon su savo tėveliais ir apsigyveno Mt. Carmel'o Pensylvanijos miestely. Atsidarius šv. Kryžiaus par. mokyklai Sesuo M. Elena pradėjo ją lankyti ir baigė savo pradinį mokslą.

Nujausdama vienuolinio pašaukimo malonę įstojo į Šv. Kazimiero Vienuoliją ir joje padarė šventus įžadus rugpiūčio 15 d. 1914 m. Po priėmimo įžadų ji mokytojavo visą laiką šv. Kazimiero par. Philadelphijoje, Pa.; du metus buvo mokytoja, o kitu du buvo kartu ir namų vyresnioji.

Jos mokiniai liudija, kad ji, kaip mokytoja, turėjo nepaprastus gabumus. Visuomet linksma, maloni, darbšti, pamaldi, visiems pagalba. Jai netrūko kantrybės ir ištvermės. Mokiniai niekados nepastebėjo ją nusiminusią bei nuliudusią. Apie Seserį M. Elena mokiniai kalba su aukšta pagarba ir skaito tuos savo gyvenimo metelius laimingiausias kada jie turėjo laimės buti jos kambary ir galėdavo semti išminties iš savo mokytojos sumanių pastabų ir nurodymų.

Viena iš jos mokinių yra pareiškusi, kad Sesuo M. Elena ją suvaldė savo stebėtina kantrybe. Pati prisipažįsta, kad buvusi labai nedėkinga savo mokytojai; bandžius visaip ją erzinti ir galų gale kada sesuo pradėdavo maloniais

žodžiais į mokinę kalbėti, tik tada mergaitė apsiašarodavo ir žadėdavo pasitaisyti iš savo ydos.

Kita gi Sesers M. Elenos mokinė pasirinko savo mokytoją kaip siekį — ideą ir, matyt, yra paveldėjęs savo mokytojos gražiausias ypatybes. Ji gerbia savo mokytoją kaip daug tikinčiųjų gerbia šventuosius. Savo sėkmingą gyvenimą ji priskaito savo mokytojos gerai įtakai į jos auklėjimui. Reta mokinė parodo tiek daug dėkingumo savo mokytojai kiek yra parodžius ši mokinė. Ji kaip žymus artistas piešia Sesers M. Elenos portretą, tik ne ant audeklo, bet savo sieloje. Matomai, tuomi nori pareikšti savo mokytojai padėką ir, kada užbaigs savo gražų darbą, tikrai bus jos mokytojai džiaugsmo ir pasigėrėjimo.

Vienas jos mokinyš dažnai ją atmena; klauso šv. Mišių ir eina prie Šv. Komunijos kasdien. Matyt ir jis seka Sesers M. Elenos idealą. Sesers M. Elenos ankstyboji mirtis ant jo taip paveikė, kad retas sūnus ar duktė, tiek melstųsi už savo tėvą ir motiną, kiek jis pasiaukoja atmindamas ir gerbdamas savo mokytoją. Jis per savo mokytojos tarpininkavimą sakosi apturėjęs keletą ypatingų Dievo malonių, kurios dabar stiprina jo pasitikėjimą savo mokytojos užtarimu. Kąži tik ar nebūta stebūklo? Juk seserys gražų, šventą ir įtekingą darbą Dievu leidžiant gali varyti tolin ir po šiam gyvenimui.

Sesers M. Elenos draugės-seserys liudija, kad ji buvo pavyzdinga sesuo. Viena iš draugių, Sesers M. Elenos mirties proga, rašo apie ją šiaip:

“Sesuo Marija Elena buvo mylima visų draugių seserų-vienuolių. Jos linksmas būdas, jos prielankumas padarė ją didžiai geidžiama ir mylima. Ji buvo apdovanota gabumais, kuriuos per metus

rengimosi prie vienuolės gyvenimo ji lavino. Jūs šviesus protas lengvai permatė dalykus. Ji buvo gera mokytoja — prisirengus savo priedermes tobulai atlikti. Be abejoj, ji savo talentus ir gabumus žinojo, bet jokios garbės neieškojo. Paskirta viršininke 1916 Šv. Kazimiero mokyklos, Philadelphia, Pa. ji manė tas perdaug jos įteigoms, bet iš klusavimo priėmė ir gerai vaikė.

Dėl jos nusižeminimo, ne kartą nusiiminimo debesėlis ant jos sielos užpuolė, vpač kada jai buvo skirtas žymesnis darbas, bet maldoje Viešpaties sustiprinta, nusiramindavo, tamsos debesys išsiskirstydavo ir prarasta linksmybė vėl pasirodė jos veide.

“Ypatingai ji pasižymėjo dideliu maldingumu į Dievo Motiną, kuri jos gražų gyvenimą vedė ir taisė.”

Kita svyruojanti pašaukime sesutė sakosi, kad Sesers M. Elenos dėka ji anos suraminta tvirtesni pasiryžimą padarė išverti savo pašaukime. Jai teko būti po Sesers M. Elenos globa ir dabar didį dėkingumą reiškia savo globėjai už suraminimus apturėtus bandymo metu.

Randasi daug seserų draugių, kurių brangią seserį M. Elena ir po šiai dienai ją prisimena ir jos pavyzdį seka. Po 15 metų mažai kas atsimena savo mirusių draugus, bet kas pažino seserį M. Elena ir jos gražų ir švelnų būdą negali jos gražių ypatybių greitai užmiršti. Vienuolės ją stato idealu mokytojoms ir namų viršininkėms.

Vienas iš pamokslininkų, jos laidojimo proga, kalba apie ją šiaip:

“Visados linksma, rami. Kas dėjosi nekaltų širdy, tas spindėjo ir ant viedo: mat, doroj subrendus, pasenus. Užtatai Viešpats Dievas ją pirmutinę šioj šalyj Šv. Kazimiero seserų pašaukė pas save, nes nors jauna metais, bet suaugus, pasenus doroje, nusižeminime, meilėje, pasi-aukojime. Tik subrendus doroje, galėjo

taip pasakyti, kaip pasakė a.a. sesuo Elena, kada, prieš mirsiant, užklausė jos: “Ar nesibijai mirti?” Trumpas, o aiškus buvo jos atsakymas: “Ne.” Nebuvo jokios dvejonės, nusiminimo. Tai vistiek, kad būtų pasakiusi: “Ko aš turiu bijoti mirties ir Jėzaus? Jį mylėjau, Jam tarnavau, Jam viską ir visa save atidaviau. Žinau, kad ištikimas yra Dievas ir savo ištikimiams tarnams ne bausmę, bet vainiką duos.”

Apie išgavimą nuo savo motinos leidimo važiuoti į vienuolyną ji pati yra nupiešusi šį įvykį šiaip: Vieną kartą pamačius siuvančią motinėle beverkiant užklausiau: “Ko verki mamyte?”

— “Vaikeli — atsakė motina — man tavęs labai gaila, kad tu mane ketini jau palikt vieną.”

— “Bet mamyte — atsakė duktė aš ten nuvažiauvus į vienuolyną nemirsiu, bet ilgai, ilgai gyvensiu.”

— “Bet vaikeli — tarė motina — išleidus toli nuo savęs, aš jau negalėsiu tavęs matyt ir su tavimi pasikalbėt.”

— “Bet mamyte, — atsakė duktė, — jeigu aš ir neišvažiuočiau į vienuolyną, aš ilgai su tavim negyvenčiau. Taip kaip vyresnioji duktė apsigėdė ir man tektų apsigėdėt, o tada visvien mudviem reiktų skirtis.”

Motina pamačius savo duktės didį norą pasiaukoti Dievo garbei ir sielų išganymui sutiko Seserį M. Elena išleisti į vienuolyną, ir nuo tos dienos daugiau savo duktės neprašė pasilikti su ja pasauly.

Mūsų Motina Bažnyčia daug jaunikaičių ir mergaičių yra išaukštinus ir jiems šventųjų garbę paskyrius, ne tiek dėl jų nuopelnų kiek dėl jų gražaus ir malonaus būdo, kurs buvo priruoštas dideliems darbams, tik ankstyvioji mirtis pakirto ir nedaleido nuveikt tų garbingų siekių, prie kurių jaunatvėje prisirengė. Vieni iš jų buvo nužudyti, kiti kokios sunkios ligos pagauti krito kaip lapai rudeny

krinta nuo medžių. Jauni Dievo Šventieji neparašė storų knygų, nepakilo Bažnyčios valdymo eilėse, bet tie jauni šventieji parašė vieną gražų savo gyvenimo puslapį: suvaldė savo širdį ir jausmus, kad Dievui patiko nusiskinti dar jų jaunatvėje ir patalpiati danguje.

Kada mirė pirmoji Švento Kazimiero Seserų Vienuolijos sesuo M. Elena buvo lygiai du mėnesiai po mirties brangios atminties kun. Antano Staniukyno. Seniausią ir jauniausią Dievas pirmutinį pašaukė. Vienas atsiekiąs pilną amžį, kita nedasiekus nė pusės. Kun. Antanas Staniukynas mums prisimena kaipo didis medis su pilnai nunokusiais vaisiais, kuriuos dabar visuomenė skina ir miata; sesuo Marija Elena mums prisimena kaip balta, graži lelija, kuri ne maistui buvo skirta, tik pasigėrėjimui, kad atmindami jos gražius norus, budintume daugiau to lelijų nekaltumo savo gyvenime.

Šeimos atmena savo mirusius gimus; vienuolijos savo narius. Lietuvių visuomenė teatmena savo maldose Seserį Mariją Elena, kuri buvo viena iš pirmutinių mergaičių pasiaukoti lietuvių visuomenės auklėjimo darbui. *Plaimietis.*

POPIEŽIAUS PIJAUS XI KASDIENINIS GYVENIMAS

Romos popiežius ne taip sau išrinko vasario 12 dieną radio stoties Vatikano atidarymo diena. Diena, kurioje jis pirmą kartą pasiūtė per radio savo palaiminimą visam katalikiškam pasauliui, yra taip pat jo popiežiaus tarnybos metinės sukaktuvės. Diena, kurioje Romos popiežius švenčia savo įžengimą į popiežiaus sostą, vienintėlė per metus, kai Vatikanas truputį prasilenkia su savo kasdieniniais papratimais ir papročiais. Tai — popiežiaus rezidencijos didžiausia šventė.

Dešimtą valandą ryto galingi Šv. Petro bazilikos varpai sukviečia maldininkus

Šv. Tėvas Pius XI

Vas. 12 diena — metinės sukaktuvės nuo karonavimo dabartinio popiežiaus Pijaus XI. Visi kunigai toje dienoje Mišiose meldžiasi už Kristaus Karalystės žemėje atstovą.

Šv. Tėvą mes katalikai nuolat privalome stiprinti savo maldomis, pagarba bei greitu klusnumu jo nurodymams, gi ypač tuomi pasižymėkime jo metinėse sukaktuvėse išrinkimo ir karunacijos.

mišioms į Sikstino koplyčią. Popiežius dalyvauja tose mišiose — kaip paprastas maldininkas. Mišias laiko kardinolas, būtinai tas, kuriam pirmajam popiežius suteikė tą laipsnį. Dalyvauja visi kardinolai, visas diplomatinis korpusas. Po pamaldų popiežius priima dalyvių pasveikinimus, paskui nueina į savo kambarius.

Tai visa, kuo pažymima popiežiaus gimimo diena.

Popiežius Pijus XI jau įžengė į septyniiasdešimt šeštus metus savo amžiaus, bet dar visai gyvas. Pijus XI kaip ir pirma taip pat gyvai ir nepakenčiamai dirba savo kasdieninius darbus, kaip savo jaunystės dienose. Kiek visi oficialieji asmenys, esą aplink popiežių, mėgsta prabangą ir iškilmingumą, tiek popiežius pripratęs prie paprastumo. Tik į oficialines audiencijas jį lydi jo gvardijos karininkai.

Lygiai 6 valandą ryto atidaro tarnai duris į vidurinius Vatikano rūmų kambarius. Į duris, vedančias į didelę salę, kame vyksta audiencijos, eina ilgas prieangis. Įeidami į tą prieangį visi asmenys, norį gauti audienciją, turi nusivilkti viršutinius rūbus. Prie durų, einančių į popiežiaus asmeniškų kambarius, miega naktį dvejetas taruų. Jie keliasi saulei tekant ir pradeda tyliai tvarkyti kambarius. Bet, kaip anksti jie neatsikeltų — Pijaus XI kambaryje jau matosi šviesa.

Popiežiaus darbo kabinetas didelis ir labai paprastai apstatytas kambarys. Kambaryje trys langai. Vienintelio jo papuošimu yra keli religinio turinio paveikslai ir dviejų Pijaus XI pirmtakūnų biustai. Tas kambarys, kuris buvo kabinetu taip pat buvusiems pirma popiežiams, beveik nepakeitė savo išvaizdos per daugelį dešimtmečių. Nei vienas iš popiežių neuždėjo ant jo, ko nors asmeniško. Dramblio kaulo kryžius ant rašomojo skobnies stovėjo popiežiaus dar Leono XIII laikais.

Kai popiežius dirba jis apsivilkęs paprastu popiežių naminiu rūbu: baltu su-

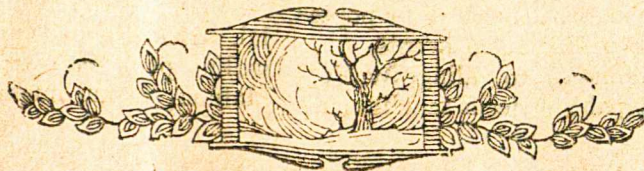
tonu, balta kepuraitė ir išsiuvinėtos šliurės. Ant krutinės didelis auksinis kryžius. Išeidamas iš kambario jis apsivelka platų baltą apsiaustą.

Pirmosios audiencijos teikiamos dvasiškiems, ateinančiam bažnyčios reikalais. Kol popiežius juos priiminėja, jo priėmimo kambarys prisipildo palaipsniui asmenų, norinčių būti popiežiaus priimtais. Čia ir oficialūs asmenys, ir šiaip publika. Norintims būti popiežiaus priimtais dažnai tenka laukti savo eilės kelias savaites.

Priima popiežius paprastai du tris šimtus žmonių, bet priimimas trunka neilgiau kaip bertainį valandos. Jis retai kalba su tais lankytojais, sustodamas prie atskirų asmenų tik išimtais atvejais: motinos prašo palaiminti kūdikius arba kas nors panašaus. Baigiama audiencija bendru palaiminimu, kurį popiežius teikia visiems susirinkusiems drauge.

Po to popiežius pereina į nedidelį priėmimo kambarį, kame priimami išrinktieji asmenys, bet ir šios audiencijos neužtrunka per ilgai. Paskui popiežius eina pietauti. Pagal neliečiamą tradiciją, popiežius turi pietauti vienas. Bet jam nedraudžiama išklaudyti pietų metu kokius nors skubius reikalus, kuriuos praneša jam jo asmeniškasis sekretorius. Popiežiaus pietūs labai paprasti ir neatima daug laiko. Po pietų popiežius ilsisi viename iš Vatikano sodų. Paskui jis aplanko įvairias Vatikano įstaigas, kurias reikia aplankyti, ir baigia savo darbo dieną reikalų audiencijomis, kurios tęsiasi iki nakties.

Ir dažnai dar iki vėlyvos nakties matosi šviesa popiežiaus languose, kuris keliasi prieš auštant. *Arėjas Vitkauskas*

ATSAKYMAI SKAITYTOJŲ PAKLAUSIMAMS

Siunčiant mūsų laikraščiu paklausimus reikia idėti atsakymui 3c pašto ženklelį; ne visi paklausimai tinka į laikraštį. Atsakysime visiems rimtiems paklausimams.

Paklausimas. Vienas socialistų laikraštis rašo, kad dabar daktarai gali prikelti jau kelias valandas mirusį žmogų ir jis gali dar ilgai gyventi. Ar tai gali būti tiesa?

“L.” sk-jas.

Atsakymas. Kaip ištikrųjų parašė socialistų laikraštis aš neskaiciau ir nežinau; bet tiek žinau, kad socialistai yra atsižadėję tikėjimo žmonės ir dažnai prirašo didžiausių nesąmonių ir net pramanytų melagysčių, kad tik netikinčius savo skaitytojus sutvirtintų netikėjime, o tikinčius —, kad atitrauktų nuo tikėjimo.

Buvo atsitikimų, kad ne vienas, miręs žmogus, po kelių valandų, net ir be daktarų, atsigavo ir ilgai gyveno. Vadinasi, tas žmogus, regimai, išrodė miręs, bet ištikrųjų buvo tik apmiręs, ir, pasitaikius, kad oras dasigavo į jo plaučius, širdis atsigavo ir žmogus atgijo.

Niekas negali parodyti ribą, kuomet žmogus jau ištikrųjų yra miręs. Siela gali žmogų apleisti ir labai staiga ir labai lėtai. Mums gali išrodyti žmogus jau miręs, kuomet ištikrųjų gyvybė pilnai dar nėra jo apleidus. Daktarai, naudodamiesi tam tikrais prietaisiais, gali įleisti į plaučius orą ir tuo būdu žmogų gaivinti. Taip darydami kaip kokį žmogų, dar visiškai ir pilnai nenumirusį atgaivina ir jis gali po to dar gyventi.

Paklausimas. Esu jaunas gyvanašlis; moteris senai mane pametė ir bastosi sau po pasaulį. Žinau, kad ji prie manęs negrįž. Aš nenoriu “ant laisnio” su kita gyventi, o pasaulyje, tarp visų viliojimų ir pagundų labai sunku dorai gyventi. Aš gerai dirbu ir turiu pinigų. Kaip ir kur man gyventi?

“L.” sk-jas.

.... **Atsakymas.** Labai gerai ir katalikiškai darai, kad nenori gyventi “ant laisnio” su kita moterimi. Niekuomet ir

niekas neprivalo gyventi “ant laisnio” dagi su svetima moterimi, nes tai yra gyventi nuolatos sunkioje nuodėmėje ir visuomet stovėti ant amžinosios pražūties briaunos.

Tiesa, pasaulyje pagundų ir papiktinimų viduje, dorai gyventi yra gana sunku, bet, negalima sakyti, kad negalima dorai gyventi.

Pasaulyje, kad ir gyvanašlis, dorai išgyvensi, tik turėk gyvą tikėjimą į visuresantį Dievą, kelk karštą Dievo meilę savo širdyje, nuolatos naudokis malda ir sakramentais. Daug nevedusių vyrų ir netekėjusių merginų gyvena pasaulyje ir gyvena labai dorai ir pavyzdinčiai.

Galutinai gali kreiptis į vyrų vienuolija. Gali susitarti ir turėti ramų ir liuosenį nuo pagundų ir papiktinimų gyvenimą iki savo mirties valandos.

Paklausimas. Kodėl, įėjus į namus, kur yra miręs katalikas, žmonės klaupia kaip bažnyčioje prieš švenčiausiąjį?

“L.” skait.

Atsakymas. Jei kas klaupia prieš mirusį žmogų kaip bažnyčioje prieš švenčiausiąjį Sakramentą, tai tas labai neprotingai daro. Bet paprastai taip nėra. Žmonės klaupia ne prieš lavoną, bet klaupia, kad pasimelstų į Dievą už mirusiojo žmogaus sielą. Žinoma, nėra jokių įsakymo taip daryti, tat kiekvienam palikta laisvė: įėjęs į kambarį, kur mirusis guli, gali, atsistojęs pasimelsti, gali pasimelsti atsiklaupęs; neturės nuodėmės, jei nesimels, tik taip prisiziūrės į mirusį ir prisimins, kad neužlgo gal pats gulės ant lentos.

Paklausimas. Kodėl mūsų bažnyčiose neskaityto šventą dieną per mišias lekcijos, kitose bažnyčiose skaito?

“L.” skait.

Atsakymas. Neskaito, nes nėra įsakymo skaityti. Kita vertus, lietuvių kalboje dar nėra tam tyčia parengtos ir išleistos "Lekeijų" knygos.

Kaip kuriose lietuvių bažnyčiose jau pradeda skaityti ir lekeijas. Gal palengva tas paprotys įsigalės.

Paklausimas. Ar trečiunkai privalo pasninkauti trečiadienį — seredoje?

Atsakymas. Nėra tikro įsakymo arba sąlygos, bet labai girtiną dalyką atlieka kurie pasninkauja, senovės papročio prisilaikydami.

Paklausimas. Ar reikia sakyti per išpažintį nuodėmių skaičių? Anot nekurių kalbos to nereikia daryti.

Atsakymas. Netikusiai, net šventvagiškai atlieka savo išpažintį, kas tyčiomis nesako savo mirtinių nuodėmių skaičiaus per išpažintį. Dievas apreiškė, kad "prakeiktas, kuris atlieka Viešpaties darbą netikusiai."

Reikia visuomet daryti kaip katekizmas rodo ir kaip Bažnyčia mokina, o ne kaip nekurie apsileidėliai plepa.

Paklausimas. Nekurie žmonės neina išpažinties, tvirtindami kad užteks kad jie prieš mirtį turės kunigą, išpažins kelias savo nuodėmes, nereikės visų nuodėmių skaičius pasakyti ir jie gausią tuos pačius atlaidus, kaip tie, kurie eina išpažinties dažnai ir išpažįsta visą savo nuodėmių skaičių. Kiek čia yra tiesos?

Atsakymas. Jokios tiesos čia nėra. Kas neina išpažinties savo gyvenime, dažniausia ir miršta be išpažinties. Dažnai pašaukia tokiems kunigą, kuomet jau jie negali gelbėti. Kunigas, ką gali, tai daro, gelbėti, kaip manydamas, bet tokio žmogaus sielos išganymas abejotinas.

Sakymas, kad pasikvies kunigą, pasakys kelias nuodėmes ir gaus pilną atleidimą, kaip ir tas, kuris pasako visą nuodėmių skaičių, yra labai klaidingas ir pavojingas. Kas taip padarys, jam gal pasiseks apgauti kunigą ir žmones, bet

jis neapgaus Dievo. Kuomet kas nors tyčiomis taip daro, jis tyčiojasi Dievo paliktu sakramentu ir užsipelays didesnį ir skaudesnį pasmerkimą, negu tas, kuris visiškai neatlieka išpažinties.

Atsitinka ir taip, kad katalikas nėjo ilgai išpažinties ir štai jau jam reikia mirti. Jo tikėjimas atgijo. Jį suėmė baimė. Toliau atsirado ir Dievo meilė. Jis labai gailisi, kad neatlikinėjo išpažinties, nedarė už savo nuodėmes atgailos. Dabar jame atsiranda karščiausias noras atlikti kogeriausią išpažintį prieš savo mirtį. Jis kviečia kunigą. Kunigas atėjo, bet štai tas ligonis jau taip nusilpo, kad vos pajėgė kelias savo nuodėmes pasakyti ir užmerkė akis amžinai. Jo ašaros, jo visa išvaizda rodo jo nuoširdų gailestį, tai tokiuose atsitikimuose tas ligonis gauna visų nuodėmių atleidimą kaip ir pasakęs pilną jų skaičių. Vienok turiu čia pažymėti, kad labai mažas tokių apsileidėlių skaičius taip laimingai, su tobulu gailestiu širdyje, miršta.

Neapsigaukite.

Stp. Znamenskas

Pirmosios Snaigės

Ir sukasi ir krinta jau baltosios snaigės
Pasveikinti žemę ir žmones atėję.
Žvaigždėtai kilimais takus mums išklojo
Ir šoka suktinį po parko alėją.

Pasipuošė žemė. O snaigės klajūnės
Tik šoka ir šoka, ir sukasi, krinta...
Tėsiu aš snaigių dainos paklausyti,
Tėsiu į žemę žvaigždėm išdabintą.

O snaigės bučiuoja ir lūpas ir skruostus,
Ir pasaką seka svajonėm išpintą.
Jau žemėje šventė. Ir baltosios snaigės
Vis šoka ir šoka, ir sukasi ir krinta...

TĖVAI MARIJONAI IR JŲ RĖMĖJAI

VYSKUPAS BUČYS APLANKĖ

Vas. 7, 1934 Chicagos Tėvų Marijonų vienuolyną ir "Kristaus Karaliaus Laivo" redakciją aplankė J. E. Vyskupas Petras Pranciškus Būčys, M.I.C. Tą pačią dieną garbingas svečias iškeliaavo toliau savo pasiuntinybės reikalais.

Vyskupas atlieka sunkų misijonieriaus darbą tarp Amerikoje gyvenančių unijotų ir geros valios rusų, kurie nori grįžti į katalikų tikėjimą. Lengvinkim jam suakia užduotį savo maldomis.

NASLĖS SKATIKAS

Tėvų Marijonų geraširdė Rėmėja iš White Cloud, Mich. mums rašo:

"Širdingai ačiū už Kalėdų plotkelę. Labai man buvo linksmas ir sykiu graudu, kad ir manęs senelės neužmiršote.

Neturėdama iš ko apsimokėti visą narystės mokestį, siunčiu dabar tik vieną dolerį. Gal galėsiu ir vėl kada sučėdyti nors po biskį, jeigu Viešpats Dievas prisiųs man pagelbos. Šiuose laikuose nėra pagelbos vargšams. Daugiausia esam suspausti ūkininkai: Ant visokių prekių yra kainos taip aukštos, kaip per karą, o kaip iš ūkės ką reik parūuoti, tai nei pusei užtenka ką mes turim pirkti, nes fermeriams moka žemiausias kainas. Tėveli, kokios dabar suktybės išsiplatino tarp tų biznierių, kad už devynias kvortas smetonos tik gaunu 83 centus į savaitę... Ir turime išsilaikyti 3 asmenų šeimynėlė; tai biskį turiu apsirokuot ką valgyt, o jau centą sučėdyti, tai nēr ką mintyt. Tas doleris kurį įdedu, tai mano Kalėdų dovanėlė, kurį prisiantė gailestingos širdies del vargšų. Nemastau apie save, o tik noriu atsisteit ir prigulėti prie taip brangios Vienuolių Marijonų Rėmėjų Draugijos, kuri nepamirš mano sielos, nei gyvenime, nei po mirties. Maldauju Išganytojaus, kad Jis laimintų jums Brangūs

Tėveliai ir atsirastų daug geros širdies geradarių iš turtingesnių, negu aš.

Aš esu labai dėkinga mano Viešpačiui už tą malonę, kad jis leidžia man taip būti neturtinga mano visą gyvenimą šiame pasaulyje. Jis nori, kad nesikėliau į puikybę ir šio pasaulio tuštybes. Taip sakius toks gyvenimas mano sielai ir taip linksmas, kai žinau, kad Išganytojas visada prie manęs. Jis mane stiprina ir mane paguodžia savo Šventa Apveizda. Taip aš rodos ne verta tos meilės. Leidžia man daug melstis prie Jo švenčiausių žaizdų — visų malonių šaltinio. Ir kaip man čia laukuose, ūkyje, vienai yra ramu ir kaip malonu garbinti Dievą jo visuose sutvėrimuose.

Dabar Brangūs Tėveli, malonėkite atleisti man, kad aš tamstą trukdau, nes aš neturiu su kuom daugiau pasidalinti savo vargais ir džiaugsmais šio trumpučio gyvenimo.

Senelė.

Prie šio laiško Tėvai Marijonai neturi ką pridėti, tik garbinti Geriausią Dangiskąjį Tėvą, kuris vargšų gyvenimą pasaldina, kad jie maža ką turėdami ir tuo pačiu dalinasi su tais, kuriems Dievo Apveizda skyrė visiškai neturte gyventi ir darbuotis Jo išrinktųjų gerovei.

MARIANAFOLIS

Sporto sekcijai:

Sporta susirinkimas įvyko šeštadienį 27 d. Pirmininkas, Juozas Kuprevičius atidarė susirinkimą.

Iš visų sporto sryčių raportai buvo įteikti ir priimti. Kėglių salės klausymas buvo labai įdomiai aptartas ir ant galo visi nariai padėkojo kolegijos direktorui kun. Navickui; kadangi direktorius pasirūpino mums tinkamai įtaisyti kėglių salę kad žaidikams būtų maloniau ir gera žaisti. Svarbiausias dienos klausymas buvo

apie — svaidinio žaidimą. Sekcija, narių pagalba tinkamai sutvarkė viską. Stasys Grafas įgaliotas susirašinėjimui su kitomis mokyklomis, įdant mūsų kolegija galėtų žaisti su kitomis mokyklomis.

Visi laukiame svaidinio sezono, kuomet mūsų mokykla pasirodys prieš sveitintaučius. Mes vistiek laimėsime; lietuvis nepasiduos.

Blaivininkų kuopa:

Blaivininkai turėjo savo susirinkimą sekmdienyje 28 d. Pirmininkas Jonas Baltrušaitis paragino narius atnaujinti blaivybės amžinus įžadus Vas. 2, blaivininkų šventėje. Be to, savo kalboje priminė, kad reikėtų patraukti kiek galima naujų narių į blaivininkų organizaciją. (Red.: Ar ir Albinas su Jonu jau blaivininkai?)

Blaivininkai ruošiasi pastatyt veiklą "Dešimts Metų Smūklėje." Vaidintojai sparčiai lavinasi ir manoma kad bus gerų pasekmių. Per susirinkimą buvo skaitoma paskaita. (Red.: Kas? Apie ką?)

Kėglių Arenoje:

Baigiantis kėglių žaidimo laikotarpiui, laukiama kas laimės "čempionatą." Visgi faktas yra, kad Šv. Izaoko ratelis, kurį sudaro J. Petkus, P. Peskus ir V. Gilis, laikosi pirmos vietos su Šv. Jono rateliu. Dar liko viena savaitė ir tuomet tikrai sužinosim kėglių "čempionus." (Red.: Saugokitės "juodojo arklio." Ne užmirškite, kad Urboniukas yra gyvas!)

Ledo Žaidimas:

Pasibaigė ledo žaidimai ir kolegijos ketvirtas skyrius laimėjo čempionatą. Jie kiekvieną kolegijos skyrių — mažus ir didelius, supliekė. Vistiek reikia jiems duoti laurų vainiką, — kadangi jie labai gerai moka žaisti ir čiuožti. Mums vėl bus garbė įteikti ketvрто skyriaus žaidikų vardus: J. Kamandulis, S. Aleksandravičius, V. Parulis, A. Versiackas, J. Augūnas, J. Kulbis ir J. Gudanaivičius. Lauksime kitos žiemos. (Red.: Su lauru įteikimu palaukite bent pavasario; dabar sušalę ir

apsnigti. Brrr...)

MINĖJANT "LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS DIENĄ."

Kolegijos dramatinis skyrius, vadovaujant P. Činikui, J. Stankui ir S. Aleksandravičiui ruošia labai įdomų programą, kuris paminės "Lietuvos Nepriklausomybės Dieną." Tame programe dalyvaus vien tik kolegijos studentai, kurie parodys savo gabumus.

Ruošiamasis vaidinamas yra labai vaizdus ir pamokinantis. Vaidinimo tema yra: — "Kova ties Žalginio," parodo Vytauto galybę. Veikančių tarpe yra pernykščių metų artistų kaip antai: — B. Ivanauskas, J. Kuprevičius ir S. Vaičaitis.

Visi lauksime tos dienos ir kaip tikri Lietuvos sūnūs pagerbsime tuos, kurie žuvo gindami mūsų Tėvynę karo laukuose ir pakelsime savo balsą tardami: — "Tegyvuoja laisva Lietuva!" (Red.: Tik nebūkit "artistai — patrijotai," bet lietuvių kariai!) *Jonas Kamandulis (L.K.)*

Kolegijos Rėmėjų Aukos:

3.00; P. Pleinienė, Philadelphia, Pa., 3.00; R. Kaster, Brooklyn, N.Y., 3.00; M. Marcinkevičienė, Manchester, Conn., 3.00; M. Navakienė, Mahanoy, City, Pa., 3.00; A. Zapnickas, Lowell, Mass., 3.00; M. Sasnauskienė, Paterson, N. J., 5.00; M. Grinevičius, Worcester, Mass., 5.00; M. Tamašasky, New Phila., Pa., 3.00; A. Stepnaitis, Rochester, N. Y., 3.00; E. Rukštelienė, Yonkers, N. Y., 4.00; A. Perekšlytė, No. Albington, Mass., 3.00; M. Bukauskas, Homestead, Pa., 3.00; K. Vaisieto, DuBois, Pa., 4.00; K. Montrimienė, Chicago, Ill., 3.00; D. Dabolskienė, Chicago, Ill., 1.90; M. Čepaitienė, Chicago, Ill., 3.00; O. Kazragienė, Chicago, Ill., 3.00; J. Sližis, Seranton, Pa., 3.00; O. Daugirdienė, Shendoah, Pa., 3.00; O. Rukienė, Gary, Ind., 3.00; J. Palonis, Shendoah, Pa., 3.00;

Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.
Tėvai Marijonai.

SVARBESNIEJI MŪSŲ LAIKŲ ĮVYKIAI

SUJUDIMAS DIDĖJA

Šių metų Eucharistinis Kongresas tikrai neatsilikis nuo kitų kraštų Eucharistinių kongresų, o dar gal juos ir pralenks. Per Kongreso iškilmingą šv. Mišias bus giedamos komp. Naujajai specialiai tam Kongresui sukomponuotos šv. Mišios. Naujųjų Metų dieną Kauno Maldos Apaštalavimo nariai tuo reikalu padarė mitingą. Maldos Apaštalavimo narės apsiėmė Kongreso dienomis išpuošti visas Kauno bažnyčias. Spėjama, kad Maldos Apaštalavimo vyrai puoš gatves. Tie Maldos Apaštalavimo skyriai kurie yra arčiau gelžkelio stočių, būsią reginami išpuošti gelžkelių stotis, kelius ir statyti triumfalius vartus su sveikinimais. Tokių vartų būsią pristatyta apie visą Kauną ir keliai, kuriais vyks maldininkai, būsią išpuošti. Kaune jau susidaro būreliai žmonių iš 7 narių, kurie pasiskirsto dienomis ir kasdien vienas iš jų priima Komunią už Eucharistinį Kongresą.

VOKIETIJA GRASO LIETUVAI

Vokietija nori gauti žemių. Ji numatė pasiimti Baltgudiją ir Ukrainą. Ten badas išmarino milijonus žmonių. Laukai derlingi. Vokiečiai atvirai kalba ir sparčiai rengiasi į karą su Sovietų Rusija. Bet kelias į Baltgudiją eina per Lietuvą ir Latviją. Latvijoje buvo labai įsigalėję vietos vokiečiai. Latviai skubiai ginasi jų pragaištingų pinklių. Į tą tarpą naujasis Klaipėdos krašto Gubernatorius atsisakė duoti darbo leidimus 103 Klaipėdoje dirbantiems Vokietijos piliečiams. Ir teisingai, nes savą Lietuvos piliečiai neturi darbo. Už tai Vokietija įpyko, graso Lietuvai. Ruošiasi pulti Klaipėdos kraštą. Per radio paleido neteisingas žinias, kad Lietuva nuginkluosianti Klaipėdos krašto policija, panaikinsianti krašto autonomiją. Reiškia, Vokietija ruošia pasaulio gaisrą prieš Lietuvą.

rašą prieš Lietuvą.

Berlyne ir kitur rengiamos vaikštynės prieš Lietuvą. Labai suvaržė pasienio mažąjį susisiekimą. Savo spaudoj pravadžiuoja Lietuvą. Dėl tų neteisingų žinių, užsipuldinėjimų, savitarpių santykių įtempimo, nesilaikymo sudarytų sutarčių energingai užprotestavo Lietuvos pasiuntinys Berlyne, o Elta telegrafu pasiuntė visoms žymesnėms Europos telegramų agentūroms griežčiausiai piktų gandų paneigimą.

MEKSIKOS KATALIKŲ VARGAI

Gavome iš Meksikos blogų žinių. Buvusis prezidentas Calles įtūžo ant Meksikos katalikų už suruoštą šiais Jubiliejiniais Metais kelionę į Rymą. Savo įtaka paveikęs dabartinius valdovus. Jie uždarė šimtus bažnyčių. Daugybei kunigų neduoda net privačiai laikyti šv. Mišių. Bėdievių įsakymu Vera Cruz (Meksikos dalis) palikta vienas kunigas 100,000 katalikų; Chiapas — du kunigai 120,000 katalikų, Michoacan — vienas 30,000, o Tabasco su 180,000 katalikų neturi nei vieno kunigo, — laisvamaniai su komunistais visus ištrėmė.

Kai Meksikoj siaučia katalikų persekiojimai, šv. Tėvas meldžiasi Ryme už nelaimingą šalį. Jis dalyvavo Guadalajaros (Meksikos dalis) arkivyskupo laikomose Vatikane šv. Mišiose, Guadaloupės šv. Panelės šventę minint. Meksikos katalikai vargsta.

TIKYBINĖS KŪVOS VOKIETIJOJ

Kai pereitą rudenį naciai išrinko p. Mullerį Vokietijos valstybiniu „vyskupu“, jam buvo pavesta suvienyti visus evangelikus ir protestonus į vieną valstybinę vokiečių bažnyčią. Evangelikai yra susiskirstę į 28 autonomines bendruomenes. Naujas tariamas vyskupas, žinoma,

pasiskubino atimesti visą Senąjį Įstatymą, daug vietų paskubo išleisti iš Naujojo, pradėjo skelbti tikybinės nesąmonės. Turėdamas civilės valdžios paramą, leido savo dekretus. Bet nelauktai stipriai pasipriešino visi rimtesnieji, Dievo ieškančiai evangelikai. Apie 6,000 pastorių atsisakė klausyti valstybinio vyskupo. Bavarijos, Wurtembergo, Baden'o ir Hesseno bendruomenių vadai atšaukė p. Mullerio dekretus, panaikino. Nežiūrint p. Mullerio draudimo, visoje Vokietijoje sausio pradžioje įvyko kirkėse-šventovėse susirinkimai. Visur sumišimas. Nėr vienybės. Kova verda. Kas nugalės — nėr tikra. Vokietijos evangelikai pergyvena skilimo, suirimo laiko tarpą. Netokią Bažnyčią Kristus įsteigė, jie pats tai mato.

RUSIJA STIPRINA POZICIJAS

Rusijai gresia karo pavojus iš dviejų pusių. Japonai planingai siekia apvaldyti visą šalį prie Amūro upės. Vladivostokas esąs Japonijai, it kardas atgręžtas į Japonijos širdį. Žinoma, jie norėtų tą kardą atimti iš Sovietų Rusijos. Bet Sovietai Vladivostoko srityje stiprinasi. Čitoje, Nikolsk-Usurijske ir kitur sutrauktos didelės jėgos, skalo lėktuvų eskadros — pulkai, raitelių skaičius patrigubiatas. Nuolat skubiai vežama karo medžiaga, siunčiama kariuomenė, nors karo veiksmi nėra prasidėję. Mat japonai karo neskelbė nė Kinijai, o paėmė didžiausius plotus.

Antras pavojus Sovietams — tai Vokietija, kuri slaptai varo agitaciją Ukrainoje ir viešai kalba, kad jai pateks kolonizacijai Ukraina. Todėl Sovietai skubina sudaryti su Prancūzija, Lenkija, Anglija ir Amerika prekybos ir politines sutartis. Visur nusileidžia, kiek galėdami, kad tą vokiečių pavojų pašalinus.

1934 metų sausio mėnesio 1 dieną Vatikano valstybė turėjo 754 piliečius. Pačioje Vatikano teritorijoje gyvena 232, o kiti pačioje Romoje ir kitose vietose.

MARIJONŲ RĖMĖJŲ SUSIRINKIMAS

Tėvų Marijonų Kolegijos rėmėjų 19 skyriaus susirinkimas įvyko vasario 4 d., tuojau po sumos, Aušros Vartų parapijos mokykloje. Susirinkimą atidarė A. Grybas, miltą atkalbėjo gerb. Tėvas J. J. Jakaitis, M. I. C. Nutarimus iš praėto susirinkimo perskaitė raštininkas. Visi nutarimai priimta vienbalsiai. Toliau sekė komisijų raportai.

Pirmiausia išdavė raportą iš rengiamo vakaro kauliukų žaidimo; pasireiškė, kad tikėtai jau padaryti ir platinami. Vakarelis įvyks kovo 11, 7:30 vakare, Aušros Vartų parapijos salėje.

Antra komisija pranešė, kad Tėvų Marijonų sidabrinio jubiliejaus vakariinės tikėtai jau padaryti ir platinami. Visi raportai vienbalsiai priimti ir užgirti. Iš naujų nutarimų pažymiu, kad nutarta kovo 25, Verbų sekmadienyje eiti visiems Rėmėjams bendrai prie šv. Komunijos 8 valandą Mišiose ir tą dieną užprašyti šv. Mišias už visus skyriaus narius. Taipgi nutarta kviešti ir Tėvų Marijonų Kolegijos rėmėjus 41 skyriaus dalyvauti kartu su Aušros Vartų Kolegijos rėmėjais šventoje puotoje.

Be to, nutarta šią vasarą surengti pikniką, kuriam nors iš didesnių daržų ir tą pikniką rengti nutarta bendrai su 41 skyriumi. Valdyba papildyta sekančiais: išdininkė P. Šliogerienė, izdo globėja Ieva Šiaulienė. Pabaigoje kalbėjo gerb. tėvas J. J. Jakaitis, M. I. C., nurodydamas daug praktiškų patarimų.

G. A.

PIRMĄ SYKĮ AMERIKOJE JUDAMIEJI

LIURDO STEBUKLAI

Bus ir juokinga komedija CHARLIE CHAPLIN,

Paveikslus rodys A. PELDŽIUS, sekančiose parapijų svetainėse:

Subatoje ir Nedėlioje, vasario-Febr. 10 ir 11 d. Nekalto Prasad. Švenč. Pamelės par. Brighton Park. Nedėlioje ir Panedėlyje, vasario 18 ir 19 d. Visų šv. par. Roseland, Ill. Įžanga 25c. Vaikams 10c. Visus pradžia 7:00 v. vak.